

og den grundtanke, der ligger bag, nemlig at vi bliver nødt til at tage et politisk ansvar, også for de mere komplicerede dele af dansk kulturpolitik.

Vores udgangspunkt er, at Danmark er et lille sprogrråde og et lille land. Det vil sige, at det marked, hvor vore kunstnere og vore kulturpersonligheder i det hele taget skal agere, er meget, meget lille, og derfor kræver det en helt særlig politisk indsats, hvis vi skal sikre, at der også er et udviklingspotentiale ud over det, man rent umiddelbart kan se for sig.

Dansk musik er inde i en rivende udvikling. Det er ikke engang sådan, at vi kan se, at der er et vækstlag på vej, nej, det niveau, der skal konkurrere på internationalt plan, er til stede, og det bedste er, at der lige bagved findes et vækstlag, altså dem, der er på vej og venter på at trænge igennem den musikalske mur.

Det interessante i denne sammenhæng er, at mange af de bands, der slår igennem i disse år, slår igennem på *trods* af og ikke på *grund* af. Vi vil gerne have, at de danske musikere, der har adgang til den internationale scene, og som beriger vores hverdag og vores samfund i det hele taget, også fungerer kunstnerisk på grund af en formuleret politik, der vil kunsten noget godt, nøjagtig som vi har villet det med dansk film. Det er faktisk det, vi forsøger at udvide til også at gælde på musikområdet. Vi er fuldstændig enige med Det Radikale Venstre i, at formidlingselementet er væsentligt, og det vil vi gerne have lov til at udbygge.

Angående ministerens indlæg i starten bliver jeg nødt til endnu en gang at præcisere, at der bliver udgivet mange musik-cd'er i Danmark, men der bliver også i høj grad satset på de sikre kort – altså dem, som de store multinationale pladeselskaber, der er blevet de dominerende inden for dansk musikproduktion og musikproduktion i det hele taget, er helt sikre på kan trænge igennem og kan sælge. Det er et generelt kulturpolitisk problem, som vi også ser på en række andre områder, men det er selvfølgelig først og fremmest problematisk for alle os, der gerne vil lytte til den danske musik, og som har lyst til at have mulighed for at blive udfordret af nye musikgenrer og nye musikalske tiltag.

Vi er inde i en rivende udvikling, og kan vi ikke blive enige om her i Folketinget, at der er al mulig god grund til at understøtte den? Med udgangspunkt i den handlingsplan, regeringen har fremlagt, er der stadig knapper, der kan dre-

jes og trykkes på, og det er under den synsvinkel, man skal se vores forslag.

I forlængelse af den diskussion, der blev rejst af Venstre, vil jeg gerne sige, at vi vil først og fremmest støtte dansk musik, fordi den har en kunstnerisk værdi, og fordi vi mener, at musikken i sig selv er en stemme, som er værd at lytte til i den offentlige debat. I den sammenhæng skal man ikke undervurdere, at dansk musik også kan spille en rolle, når det gælder om at styrke den danske identitet, for det betyder selvfølgelig noget, at man, når man går i biografen og tænder for sit fjernsyn, kan se danske film med danske skuespillere, der taler et sprog, som er til at forstå. Nøjagtig det samme gælder for musikken: Vi har behov for at lade os inspirere af det store udland, men vi har også behov for, at der produceres musik af danskere i Danmark.

Det er godt, at vi i dag har Krøniken, og det er godt, vi i dag har de danske film, der får biografængere verden over til at gå i biografen. Lad os udvide det til musikområdet. Potentialet er til stede, både i dag og i fremtiden, og nu handler det om, at flere mennesker skal have adgang til dansk musik.

Må jeg i øvrigt sige til hr. Eyvind Vesselbo: Nej, ikke så meget som ét ord er skrevet af efter regeringens oplæg. Regeringens handlingsplan er sympatisk, fordi den tager fat i nogle af de ting, der *skal* tages fat på, men den er jo også i høj grad en genopretningsplan for de besparelser, musiklivet blev omfattet af, da regeringen tiltrådte, og der står jo intet om produktion. Der står faktisk heller ikke noget om eksport, bortset fra at kulturministeren har ønsket at bidrage til en åbningsaften i Cannes. Det er fint, det er et initiativ, som også vi vil støtte, men det er selvfølgelig ikke nok, især hvis der ikke bliver fulgt op på Cannes, og hvis der ikke bliver fulgt op på den indsats, der allerede er foretaget, som også fru Lone Møller var inde på.

Jeg synes, SF gør ret i at betragte forslaget som en helhed, og jeg vil sige til Det Radikale Venstre, at i diskussionen om produktionsstøtte skal man i hvert fald være opmærksom på, at en del af produktionsstøtten går direkte til talentudvikling. Det vil sige, at det er ikke bare en posten penge ud i miljøerne, det er faktisk et meget konkret tiltag, der fokuserer på dem, som er lige ved at bryde igennem, og som måske lige præcis har brug for en hjælpende hånd.

Kl. 19.10

Til slut vil jeg bare sige – det har sådan set ikke noget at gøre med kunstpolitikken, men det